

М. І. Сенченко

ЕРА НАЦІОНАЛІЗМУ
Дійові особи: Націоналісти.
Бюрократи. Олігархи

2-ге видання, перероблене

Київ
Видавництво «Ліра-К»
2026

УДК 329/73:321.63](477)(02.062)
С31

Сенченко М. І.

С31 Ера націоналізму. Дійові особи: Націоналісти. Бюрократи. Олігархи / М. І. Сенченко. – 2-ге вид., переробл. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2026. – 124 с.

ISBN 978-617-8800-65-9

Найновіші дослідження показують, що тільки націоналісти-державники здатні побудувати нову Україну. Чого хочуть олігархи і бюрократія? Вони хочуть перемішати народи, скасувати держави, відкинути в минуле національний суверенітет, убити високу культуру, опошлити людські відносини, стерти духовний світ людини. Їх мета – всесвітнє рабство під управлінням глобальної олігархії.

Завдання націоналізму – завдати поразки олігархії, відняти в неї економічний і політичний базис, придушити бюрократію і зробити чиновника слугою Нації, захистити духовну свободу від хвороботворних вигадок безпідставної інтелігенції. Війна, розв'язана олігархією проти Націй, має бути стимулом для національної консолідації і спільної боротьби Націй проти поневолення. Об'єднанню олігархій слід протиставити союз суверенних Націй, глобалізму – націоналізм. Олігархія не стримується ніякими моральними обмеженнями або юридичними умовами. Це лютий і підступний ворог, який не знає пощади. Він нікого не щадить, а значить, і сам не гідний пощади.

Націоналізм викорчовуватиме це свігове зло. Ангели засурмили, відмітивши початок нової епохи – час боротьби Націй за свободу.

Воля Нації – замість диктатури олігархії!

*Усі права застережено. Копіювання, сканування,
запис на електронні носії і тому подібне
будь-якої частини видання заборонено*

УДК 329/73:321.63](477)(02.062)

ISBN 978-617-8800-65-9

© Сенченко М. І., 2018
© Видавництво «Ліра-К», 2018

ЗМІСТ

Вступ	3
--------------------	---

Розділ 1. Невидима війна націй та олігархій

1.1. Глобальна олігархія проти свободи Націй.....	7
1.2. Бюрократія і плутократія – поневолювачі Націй	8
1.3. «Золотий телець» – нова релігія олігархів.....	11
1.4. Методи поневолення Націй і народів.....	13
1.5. Ілюзія «вільного ринку» і «демократії».....	15
1.6. Військова демократія Заходу	16
1.7. Націоналізм на зміну націонал-расизму	18
1.8. Боротьба Нації.....	22

Розділ 2. Протиборство націй і народів з олігархами та бюрократією

2.1. Протистояння ліберальних і соціалістичних ідей.....	24
2.2. Спільні риси лібералізму та соціалізму	25
2.3. Мрії про Справедливість і Свободу.....	28
2.4. Єдність лібералізму й соціалізму.....	31
2.5. Нації проти бюрократії.....	33
2.6. «Залізний закон олігархії».....	37
2.7. Новий інструментарій олігархії	39
2.8. Націоналізм – шлях свободи.....	43

Розділ 3. Націоналізм і його ідейні супротивники

3.1. Кристалізація поняття «Нація».....	45
3.2. Нація та Імперія.....	49
3.3. Ключове завдання націоналістів – націоналізація ЗМІ	51
3.4. Справжній націоналізм.....	54
3.5. Націоналізм, аристократія та олігархія	56
3.6. Боротьба марксистів і лібералістів з націоналізмом.....	58
3.7. «Міжнародне право» убивче для Націй	60
3.8. Інверсія сучасної ієрархії націоналізмом.....	61
3.9. Проблеми реставрації сім'ї, сімейних цінностей	62

3.10. Націоналіст – визволитель країн і народів	63
---	----

Розділ 4. Економіка національної держави

4.1. Уряди-монетаристи – убивці національної економіки.....	65
4.2. Загальна справа вільних націй – звільнення від фінансового рабства	68
4.3. Політика протекціонізму національної держави	73
4.4. Протиріччя націоналізму і глобалізму	76
4.5. Національну економіку під контроль «залізної волі» Нації.....	77
4.6. Державне управління	80
4.7. Національний дохід – критерій оцінювання рівня добробуту	82
4.8. Власність, земля, виробництво.....	87
4.9. Пенсійне забезпечення.....	91
4.10. Багатство і бідність.....	92
4.11. Економічний базис національної еліти.....	93
4.12. Опора на націоналізм	96

Розділ 5. Служіння добру

5.1. Наступ олігархії на світові релігії	97
5.2. Віра та ідея прогресу.....	99
5.3. Формування національного світогляду та боротьба з диктатурою олігархії	101
5.4. Націоналіст – солдат Нації	103

Розділ 6. Там, де править Нація

6.1. Викорінювання олігархії.....	108
6.2. Війна націоналістів з бюрократами	109
6.3. Нейтралізація інтелігентського нігілізму.....	113
6.4. Збирання Нації.....	115

Розділ 7. Національна єдність	117
--	------------

Використана література.....	120
------------------------------------	------------

Вступ

Сучасні політичні організації рідко утруднюють себе складанням розгорнутих програмних документів, а тим більше – світоглядних доктрин, у яких виражається їхня політична теорія.

Для політичної партії зараз головне – просто заявити про те, що вона існує, вивісити своє гранично беззмістовне гасло, символ, який ні про що не говорить, яку-небудь фізіономію, яку громадянин повинен упізнати, оскільки вона мелькає на телеекрані. От і все.

Здавалося б, влада, щоб забезпечувати підтримку з боку громадян, повинна займатися змістовним наповненням інформаційного простору й повідомлювати про свої дії, щоб усім нам було зрозуміло куди ми йдемо, яку Україну будуємо.

Нічого подібного немає.

Фальшивкам на зразок «європейського вибору» мало хто вірить, і вони нікого не переконують. Формула «європейського майбутнього» не варта в очах громадян ні гроша. Усі інші дії влади при раціональному усвідомленні призводять до висновку, що владу можна назвати ліквідаційною комісією. Особливо сьогодні, коли оголошено про приватизацію державних підприємств, що залишилися в «живих», і метушню з продажом землі. І це під час війни.

Загальна безглуздість кидає виклик інтелектуалам, які раз у раз починають формулювати національну ідею. Придворними і ліберальними експертами вона висмоктується з пальця – створюються умоглядні конструкції, що не мають під собою ґрунту. Це, швидше, відволікаючі маневри, що добре спонсоруються олігархією.

Кілька років тому ще не було видно глибинних процесів, які роздирали країну. Демографічна проблема не була

достатньо проаналізована. Про національну модель економіки говорити було передчасно – у патріотів не було знань про роботу реального сектора і механізмів пограбування країни. При очевидному крадійстві неможливо було розглянути сам процес корупції: перетворення кримінальних механізмів на легальні. Цей напрям діяльності олігархії повністю прояснився тільки зараз, коли кримінальні капітали спливали на поверхню, затвердилися в легальному бізнесі, а їхній захист забезпечила «вертикаль» – корумпована бюрократія.

Відсутність у патріотів власної економічної доктрини призвела до того, що ідеологія їх не пояснювала повсякденних проблем. Розмови про «духовність» перетворювалися на «пташину мову» для занурених у справу підприємців і фахівців. Іноді доходило до повного абсурду: патріоти починали говорити про те, що ліберальну економіку можна поєднати із соціалістичним устроєм суспільства. Національний світогляд втрачав визначеність, прагнучи почерпнути недостатні елементи в чужих доктринах. До того ж патріотичні рухи були замкнуті лише на проблемах України, не помічаючи світового процесу, в який була втягнута наша країна.

Після 2014 року, коли патріоти вже багато що продумали і відчули небезпеку в системі, що склалася в Україні, стала зрозумілою необхідність формулювання принципів державної системи на основі націоналізму та справедливості.

Створення Маніфесту націоналізму – універсального документа, що з'єднав національний світогляд, уявлення про загальносвітові процеси, політекономію націоналізму, почуття справедливості й сучасну політичну теорію, – стало проривом в ідеологічній творчості. Побачивши наші проблеми, визначившись із розумінням загальносвітових процесів і закономірностей, ми тепер знаємо й національні пріоритети, й прагматичні завдання сьогодення.

Якщо міністри не відають, які цілі соціальної політики, націоналісти запропонують її національному уряду, метою якої є збереження Нації і подолання демографічної катастрофи, дадуть комплексну програму в усіх інших сферах, де оздоровлення потребують спочатку мізки чиновників, – тоді здоровим буде життя всієї Нації.

Якщо нинішнє Міністерство закордонних справ (МЗС) не вбачає проблем України в зовнішній політиці, то національному уряду ми підкажемо, що ключове завдання для країни – це тісна співпраця незалежної України з країнами союзниками. Прийшов час визначити стратегію такого співробітництва. Нинішня влада, як і всі попередні, займається збагаченням, а не розвитком держави. Яскравий приклад – це «Міндічгейт», верхівка корупційного айсбергу.

Націоналісти-державники повинні розуміти, що основне протиріччя епохи – це протиріччя між Нацією, народами та олігархією.

У цьому сенсі новий радикальний націоналізм – це не зіткнення між Націями, а сутичка між народами багатьох країн та олігархією, що поневолює усіх нас.

Завдання націоналістів-державників полягає в тому, щоб навчити народ боротися за свої права, розкрити суспільству світоглядні принципи, рятівні в умовах кризи.

Ми побачили той інструмент тиску, який потрібно вирвати з пащі олігархії, щоб зробити її експонатом звіринця – це позиковий відсоток та оборот грошових сурогатів. Ми визначили, що цілями національного руху є звільнення народу, продуктивних сил, позбавлення підприємця від бюрократичного грабежу, звільнення творчих сил від диктату «золотого тельця», від продажної інтелігенції та журналістів, що поступили на службу в пропагандистські структури, реабілітуючи лихварство, спекуляцію, монополію, беззаконня, кураж чиновника і злодія.

Попереду ще більша робота по формуванню середовища одностудців, по програмних розробках в різних сферах, по запуску публіцистичної машини, пристосованої під потреби інтелектуалів радикальних націоналістів.

Ми повинні перемогти.

Шкідливість олігархії та обслуговуючої її корумпованої бюрократії очевидна кожній думаючій людині, усім, хто зробить спробу відірватися від телевізора («зомбоящика») і подумати про долю своєї країни, свого народу, своєї родини, дітей та онуків.

Розділ 1

Невидима війна Націй та олігархій

1.1. Глобальна олігархія проти свободи Націй

Світова війна не закінчилася після підписання мирного договору. Вона лише відступила в тінь, прикрившись миролюбною риторикою і гуманними намірами. Агресор змінив стратегію: замість фізичного винищення народів і держав він зайнявся знищенням народної душі, розуму політиків, розуму мислителів, віри, вірності, любові, честі – усього, що становить гідність людини й Нації з окремих людей. Вбиваючи дух Нації, агресор прагне зупинити історію, затримати її в той момент, коли йому вдалося підпорядкувати і обернути в рабів найволелюбніші і творчі народи. Ім'я агресора – Глобальна олігархія (Г-олігархія). Суть її – світове зло.

У тиші кабінетів і далеко від фронтів світових воєн, а потім і «холодної війни», що зайняли все ХХ століття, під покривом пропагандистської перестрілки «протилежних формацій», що відволікає Нації від подолання реальних проблем, було підготовлено новий план-змову, згідно з яким світова фінансово-політична олігархія, що склалася в ХХ столітті, та її прибічники в пануючих угрупованнях провідних світових держав намагаються забезпечити своє домінування, пригнічуючи Нації й руйнуючи суверенітет держав.

Проти свободи Націй ведеться світова війна з метою утвердження, збереження і посилення панування олігархії, в якій наймані загони лицемірних писак і цинічних демагогів застосовують витончені, віроломні й підлі прийоми й методи, виступаючи під прапорами гасел «загально люд-

ських цінностей», «здорового глузду», «любові до свободи». Коли ці віртуальні армії вичерпують врешті-решт засоби дії, їх змінюють фінансові і торговельні агенти, покликані обертати в прах економічний потенціал країн, які вони вибрали в жертви, або, якщо з'являється відповідний момент, закликають окупаційні збройні сили. Останні вступають у справу, щоб залізом і кров'ю, вже остаточно, утвердити в тій або іншій точці земної кулі «безмежну справедливість», не зупиняючись і перед широкомасштабним, страхітливим використанням «литого свинцю». Згадаємо Ірак, Югославію, Лівію, Сирію і т. д.

Не «цінності», «сенс» і «свободу» несуть народам новоявлені рятівники людства. «Гуманітарні» інтервенції вже декілька десятиліть обертаються по відношенню до народів, що «звільняються» від «середньовіччя», «тоталітаризму» або «відсталості», нещадною експлуатацією, зубожінням, втратою незалежності, закабаленням та окупацією. «Гарячі» війни і «кольорові» революції збереглися як додаткове підкріплення «гуманітарних» операцій; вони носять короточасний або локальний характер. Зате не припиняються ні на день, ні на хвилину і набули перманентного та загального характеру інформаційно-мережеві війни, об'єктом яких є масова свідомість, світогляд, спосіб життя.

1.2. Бюрократія і плутократія – поневолювачі Націй

Бюрократія узурпує політичну владу, відкидаючи історичні традиції стану служивого, для якого інтереси Нації й держави були над усе. Найбільші корпорації, переходячи від виробництва до лихварства та спекуляцій, перетворюються на плутократію, що привласнює собі практично весь додатковий продукт, що створюється підприємцями і пра-

цею найнятих робітників. Бюрократія і плутократія, поневолюючи Націю, примушуючи її жити без розвитку, терпіти монополізм і безглузді правові встановлення, створюють олігархію – владу небагатьох, яка вінчає піраміду нового рабовласницького порядку. Разом з вузьким шаром ліберальної інтелігенції олігархія, використовуючи будь-які методи примусу, прагне змусити Нації визнати своє панування і підкорятися своїй ідеології – глобалізму.

Ні монархічна, ні республіканська форми правління не зуміли протистояти переродженню чиновництва і перешкодити захопленню цією новоявленою кастою основних важелів управління. Держава, що є за суттю політично організованим суспільством, не може обійтися без органів управління. Самоврядні структури суспільства залишаються самодіяльними й самодостатніми і не втручаються в справи вищих державних інститутів. Але із ослабленням провідних станів на місце головної верстви суспільства прагне стати чиновництво, а самоврядні інститути слабшають і зникають.

Так сталося, що Нації, народжені з громадянської солідарності, самоврядування і «щоденного плебісциту», були спочатку кинуті в м'ясорубку світових воєн, а потім, коли кращі представники Націй були втрачені, коли на фронтах полягли вірні сини своєї Держави, бюрократія захопила владу і відкрила шлях для утворення світової олігархії. ХХІ століття показало, що не мало значення, під якими гаслами – ліберальними чи соціалістичними – сталося поневолення Націй. Відмінності між режимами нівелювалися, Глобальна олігархія стала очевидною реальністю.

Якщо чиновник використовує свої посадові повноваження для особистого збагачення, ігнорує ідеали та інтереси Нації, якщо чиновництво стає корпорацією з внутрішньою «етикою» і солідарністю, відмінною від загальногромадянської, усі форми правління зводяться до однієї – бюрократичної. Уражена вірусом корупції і зради,

бюрократія прагне присвоїти собі монополію на владу і піти від відповідальності перед народом, народним представництвом, національною елітою і главою держави (президентом). Найбільш цинічна частина бюрократії в ХХ столітті монополізувала управління державними активами, обернула їх у свою власність.

Дві світові війни, «холодна війна», що тривала більше ніж півстоліття, в які практично були втягнуті усі держави планети, довели цей процес до логічної розв'язки – до формування глобальної олігархії. Поки Нації знищували одна одну на фронтах великих і малих воєн, бюрократія діяла приховано, але в «холодній війні» ослаблені Нації були змушені бюрократією існувати в режимі надзвичайного стану. Це дало можливість багаторазово збільшити чисельність чиновництва і звести до мінімуму роль народного представництва. Нація стала в усьому залежною від бюрократії. Навпаки, кредитні інститути придбали неймовірну самостійність, підім'явши під себе виробничі галузі і перетворившись із обслуговуючих інститутів у провідні. Поки бюрократія тримала Нації у вузді, жреці «золотого тельця» створили глобальну фінансову систему, а разом з нею склалася в нинішньому вигляді і Глобальна олігархія.

Після розпаду соціалістичного табору стан глобалістів розширився за рахунок бюрократії компартій, що присвоїла собі національне надбання колишніх соціалістичних держав. Світова олігархія готова рекрутувати у свої ряди зрадників найрізноманітніших ідеологічних напрямів. Здача національних інтересів і створення «відкритих» економік, що легко грабуються глобалістами, відбувалися з розрахунку на участь зрадників у світовому олігархічному «клубі». Чим рішучіше відбувався розрив з власною нацією, тим більше йшло зближення зі світовою Г-олігархією.

Вихід великих капіталів з-під контролю Націй, зрощення бюрократії з лихварством і розгортання неймовірної пропагандистської машини, що обрушила на людство ком-

плекси і фантазії ліберальної інтелігенції, призвели до утворення найгрізнішої і найжорстокішої сили – альянсу глобалістів, які вирішили, що утвердження їх панування означає «кінець історії» і закріплення порядку, що склався, до кінця віків.

1.3. «Золотий телець» – нова релігія олігархів

Зі старозавітних часів «золотий телець» є спокусою, що поневолює людей. XX століття, відрікшись від традицій, спаливши у світових війнах і революціях старовинні звичаї і моральні норми, перетворило поклоніння «тельцеві» з вірування таємної секти у відкрито сповідувану «релігію». Народи і держави запевнили, що можна побудувати своє благополуччя, управляючи грошовими потоками. Усі, хто не поклоняється культу грошей, виставляються тепер як дикуни або ретрогради.

Розвиток засобів комунікації забезпечив новоявленим жрецам щонайширші можливості для пропаганди своєї «віри». Засоби масової інформації (ЗМІ) стали їхньою головною зброєю. Свобода слова потонула в потоках славослів'я «золотому тельцеві» і в прокляттях, висміюванні і брехні на адресу тих, хто ще не вклонився йому. Свобода слова обернулася свободою обслуговувати владу і приймати від неї знаки пошани й грошову винагороду. Бюрократія і «вільна преса», відкинувши сентиментальність і порядність, утверджують нові еталони поведінки людей, необхідні для формування олігархічного капіталу. Гроші стають єдиним критерієм успіху та гідності особи.

Олігархія незмінно спирається на «ліві» ідеї (то соціалістичні, то ліберальні), щоб спокусити людей теоретичною можливістю ділити національне надбання на всіх порівну або привласнювати собі його невідповідно велику частку в різного роду приватних авантюрах. В обох випад-

ках спокуса полягає в тому, щоб менше працювати і більше споживати. В результаті Нація виробляє все менше, а лєвова частка споживання припадає на олігархічні клани. Тим часом пропаганда перетворює громадян на холопів, позбавлених можливості розпоряджатися своєю долею, а усіх, хто виступає за державні інтереси, за збереження і розвиток Нації, звинувачують в самих немислиміших і огидних задумах: у прагненні до фізичного винищування людей і навіть до розв'язування воєн, у яких повинно загинути все людство. Так злодій кричить: «Тримайте злодія!», щоб самому вислизнути від відповідальності.

Засоби масової інформації, підконтрольні плутократії або урядам «вільних держав», їх виконавським комітетам, послідовно й постійно дискредитують і шельмують священників і філософів, мислителів і письменників, політиків і громадських діячів, публіцистів і полководців, ідеології, доктрини і партії – словом, усіх, хто відкрито виступає за честь і гідність свого народу, і все, що сприяє національній самосвідомості. Для цього хороші будь-які засоби: заткнути рот, залякати, обмежити або позбавити можливості брати участь у громадській діяльності, створити непереборні перешкоди у використанні друку, телебачення або радіо, сфабрикувати безглузді звинувачення.

Бюрократії, плутократії та олігархії вигідно схвалювати або заохочувати діяльність тільки тих публічних діячів, які обслуговують їхні інтереси і морочать людям голови давно вихолощеними і безнадійно застарілими політичними гаслами, ідеями, концепціями та догматами. Сьогодні в новій пропагандистській упаковці Націям нав'язують деякі політичні теорії ХІХ століття, які тепер абсолютно позбавлені зв'язку з дійсністю і слугують тільки одному – дезорієнтації громадян.

1.4. Методи поневолення Націй і народів

Головний супротивник світової олігархії – народи й Нації з їх релігійною і культурною самотутністю і державними інтересами. Для Г-олігархії зручні тільки атомізовані індивіди, нездатні до самоорганізації і, тим більше, до опору своїм поневолювачам. Тому олігархія ворожа будь-яким проявам народної самотутності, національних ідеалів і державних інтересів. Саме цим пояснюється повсюдне стимулювання Г-олігархією міграції: осілі, корінні народи, що створили держави і національні уряди, олігархи «розбавляють» переселенцями з іншою культурою, вимагаючи від «тубільців» по відношенню до них «толерантності». Між тим толерантність – це відмова від власної народної і національної ідентичності і засвоєння деякої «загальнолюдської моралі», прийнятної для олігархів. Але яка мораль може бути в тих, хто принципово сам аморальний?

Держави, що зберегли національну ідентичність і політичну незалежність, що відстоюють суверенітет і економічну самостійність, є для Г-олігархії щонайпершими ворогами. Тоді як з поневолених олігархією країн формуються агресивні коаліції і розв'язуються війни проти суверенних держав, підконтрольні нею ЗМІ забезпечують необхідну агітацію і пропаганду, обґрунтовувачи і виправдовуючи творену несправедливість.

Епоха Просвітництва обіцяла вільний світ усім, але свобода дісталася лише небагатьом. Виборчі системи перетворилися на інструмент бюрократії, яка пропонує громадянам вибрати між «поганим» і «дуже поганим». Така її версія свободи.

Те ж саме відбувається і в економіці. Для поневолення народів створено закони, що пригнічують як економічний, так і політичний розвиток. Розроблені міжнародними організаціями «всесвітні правила торгівлі» стали пригнічувати національне підприємництво. Преференції отримав біз-

нес, покликаний розмивати національну природу власності й національні межі. Переміщення дешевих трудових ресурсів призвело до пригнічення традиційних галузей виробництва, підірвало моральні засади підприємництва та стосунків між працівником і працедавцем, зруйнувало трудову етику. Рабська праця – малокультурна і малопродуктивна – поєднується з монополією, що дозволяє використовувати найсучаснішу техніку, щоб виключити ученого, інженера і майстра з процесу виробництва. Цілі галузі національних економік жертвуються на користь «виробництв викруток». Транснаціональні корпорації, належні олігархії, зловживаючи штучним правом інтелектуальної власності, присвоїли всі технічні досягнення, накладаючи заборону на їх використання і тим самим перешкоджаючи прогресу.

Політика при такій організації господарського життя неминуче набуває імітаційного характеру. Для підтримки в народах переконаності в тому, що їхні уряди відстоюють державні інтереси, олігархія раз у раз ініціює публічні кампанії під патріотичними гаслами і розв'язує локальні війни зі свідомо вирішеними наперед результатами, виправдовуючи свою діяльність патріотичною риторикою та вимогами свободи і справедливості для всього світу. При цьому легітимують маріонеткові уряди, в усьому слухняні секті «золотого тельця» та інтересам Г-олігархії, яка привласнює багатства, що створюються потом і кров'ю поневолених народів.

Щоб тримати народи в покірності, олігархія використовує старий як світ засіб – задоволення низинних запитів мас. «Хліба і видовищ» – ця формула перевірена віками. У наш час бої гладіаторів на аренах замінили спортивними змаганнями і шоу на стадіонах і телеекрані. Ситий голодного не розуміє, і йому здається неможливим настання скрутних часів для нього самого. Голодний же, отримуючи «пайку» хліба, готовий забути, що цією подачкою в нього купують право

розпоряджатися усіма багатствами не лише нинішніх, а й майбутніх поколінь, позбавляють Націю навіть мінімального шансу на гідне існування. Розкладання Нації матеріальними спокусами веде її до культурного й економічного занепаду, до демографічної катастрофи, до втрати державності.

1.5. Ілюзія «вільного ринку» і «демократії»

Коло тих, хто має доступ до колосальних ресурсів – практично до всього, що створено людством або виявлено ним у земних надрах, – замкнулося. Капітали нарощуються за рахунок лихварського обороту і спекуляції, предметом якої є готові товари і природні ресурси. Цей «біг по колу» згуртував світову олігархію, яка сама або через своїх агентів у країнах, де управління вважається демократичним, обертається разом з капіталами, перетікаючи з політики в економіку і назад, конвертуючи владу в гроші і за гроші купуючи владу.

Псевдodemократичні процедури нав'язуються народам, а за кулісами політичної сцени, перетвореної на балаган, процвітає олігархічне правління, що не ставить думку народу ні в гріш. Ілюзія «вільного ринку» і «демократії» покликана забезпечити легальні форми розкрадання національного надбання й поневолення виробничого капіталу, який змушують віддавати лихварям, посередникам і спекулянтам практично весь додатковий продукт. Реальний сектор економіки, зайнятий безпосередньо виробництвом, сприймається олігархією як щось стороннє, що до певного часу доводиться лише терпіти. Але при будь-якій слушній нагоді створюється необхідна законодавча база, що віднімає в цього «кріпака» сучасності все, що він зумів накопичити і що зміг заробити.

Грабіжник, ненавидячи пограбованого, публічно литиме сльозу розчулення, пояснюючи публіці, яка зібралася біля екранів телевізорів для чергового «промивання мізків» і вже відвикла відділяти правду від брехні, як він старається для

загального блага. Власне виробництво, національна незалежність і державний суверенітет виявляються меншою цінністю, ніж рекламні сурогати – товарний достаток магазинних прилавків, ілюзія демократичного курсу «партії влади», матеріальні ознаки зростаючого індивідуального благополуччя. Усе це є в провідних країнах світу, і все рухне відразу, як це вже було в історії людства, щоб закулісні гравці могли проклясти своїх супротивників і почати свою гру знову.

Майбутнє національних держав залежить від сили середнього класу, з якого виростає національна еліта.

1.6. Військова демократія Заходу

Майже всі українські політики, за рідкісним винятком, усупереч логіці й очевидним фактам, розхвалюють цінності західної демократії, підносять їх до небес, переконують Нації в тім, що демократичний комунізм американського вірця уже не за горами.

Однак вони вчиняють великий злочин перед власними Націями, тому що багато хто, того не відаючи, її жорстоко обманюють. Справа в тому, що західна демократія, нав'язана Україні, є за своєю суттю колоніальною демократією, що в чинність своєї природи лише деяким надає демократичні права (політичні, економічні, соціальні, духовні й т. д.). Переважну більшість Націй і громадян вона заганняє в систему безправного політичного, економічного, соціального, духовного й іншого тоталітаризму й расизму. Наприклад, англійська капіталістична колоніальна демократія усередині країни формувалася на основі тоталітарної експропріації землі у фермерів своєї національності, тим самим позбавивши їх економічної, соціальної, духовної й політичної демократії. За межами своєї країни англійська колоніально-капіталістична демократія виступала у формі колоніального расизму й шовінізму, ліквідуючи всі види зазначених демократій підкорених Націй.